

KỂ NIỀM

TÌNH KHÚC MÙA ĐÔNG

Thanh Trang

(Dalat 1968)

Rồi khi quân Trường Thành đổ vào giữa tháng 10, cuối tháng đó tôi đã có mặt ở Dalat để trình diện tại Trường Võ Bị Quốc Gia với chức vụ Giáo Sĩ Kinh Tế. Qua tháng 11, mùa Đông ở vùng này, người bạn gái tôi quen ở trường Luật thì nghỉ năm trước, lúc bấy giờ làm việc tại Sài Gòn, cùng với cô em gái lên thăm tôi. Hai chị em tôi đi đây một tuần. Thành Xá Dalat xem trên bản đồ thì với các vùng phân chia, ở đây ở đây, trông có vẻ rộng, thực tế thì khu vực có nhà cửa phân bố xây dựng sang trọng để cho dân “coi đầu óc” với mặt xây dựng thì cũng “vội vạy thôi” chứ không có thêm tháp gì so với Thành Xá Đà Nẵng chúng ta! Có những sĩ quan cao cấp trong QLVNCH lên đây tham dự các lớp học quân sự chuyên ngành chúng ta đã bắt đầu đã có lần đưa với tôi rộng khu vực chính của Dalat, xung quanh Hòa Bình, chúng tôi hít một hơi thì cho sâu, đi giáp hết một vòng rồi thì mới cảm thấy bình thường thôi!

Kể nhớ là đến đến đến thì là khi người bạn gái của tôi lên thăm thì chúng tôi thường quanh quẩn nơi khu phân bố trên và dưới ở Hòa Bình, rồi vài đêm quanh bên hồ Xuân Hương, chúng tôi có ngôi nhà “Thủy Tạ”, rồi đi đâu lên mấy người đi tiếp giáp với bên hồ, tôi đây có thể nói về phía Giáo Hoàng Công Giáo Việt Nam, Việt Nam ở Hồ Chí Minh và khu trường Yersin ở huyện Đông Bắc. Chúng tôi đi đâu xa hơn như Hồ Than Thở, “Thung Lũng Tình Yêu”, v.v... Phần vì trời lạnh, phần vì trong ngày có những giờ giờ tôi với bạn ra vào quân trường, và chúng tôi cũng vì khi người ta yêu nhau và có nhau bên cạnh thì hình như cũng cảm thấy ai cảm thấy cho lắm! Đi lang thang đây đó là khi người ta buồn tình đi đi đi đi!

Gần nhau như thế khoảng một tuần thì đến ngày tạm biệt. Cô bạn với tôi ở Sài Gòn rồi thì tôi bắt đầu có những mối bận rộn. Quen biết, gần gũi với nhau đã nghỉ năm thì tất nhiên cũng phải nghĩ đến chuyện chúng ta nào thì lấy nhau làm vợ làm chồng. Tôi là đàn ông con trai, năm nay mới có hai mươi sáu thì chúng ta có làm sao chứ, thực tế thì người ta là con gái, mà con gái trên hai mươi sáu thì người ta rất “làm sao” thì chúng ta đi đi!

Trước kia còn quanh quẩn với nhau ở Sài Gòn thì không nói làm gì, nhưng bây giờ đã là một sự “đôi người đôi ta” với một khoảng cách; và tôi lúc này cũng đã bắt đầu suy nghĩ cho một kế hoạch nhà trọ người các Giáo Sĩ của mình đi người ai quê của du học. Không phải tu nghiệp mà là du học, bởi trình độ người cho Sinh Viên Sĩ Quan với một văn hóa trong bốn năm đã từng được người và bạn ở Đức và Hà Nội trong toàn quốc.

Nhưng ngày như thế thì chi phí đắt, sau giờ làm việc ở quân trú ngụ, tôi mới bắt đầu lang thang ở những quán cà-phê nơi tiếng phía bên trên khu chợ Hòa Bình! Bắt đầu lang thang đến khu nhà “Thầy Tô” ven hồ. Bắt đầu lang thang lên một người ngồi đợi giáp ranh với bạn học, nhìn ngang ngó ngửa giữa mây non nước trong một thoáng “trầm ngâm”. Lúc bấy giờ đã qua tháng Mười và Mười trong năm. Có nghĩa là ban ngày trời đã lạnh thì đêm đến lạnh lẽo hơn, và sự sống sống hay sự sống khuya cũng dày đặc hơn.

Một đêm như vậy, tôi trở về khu Chợ Xá dành cho Sĩ Quan ở gần là cái Khách Sĩ ở Thầy Tiên II mà chính phủ đã trưng dụng! Người cùng phòng với tôi là một anh K Sĩ ở Đồi mà trùng hợp thì nào trước đây cùng chung ở Đồi Đồi với tôi ở Thầy ở, cùng với trình độ một ngày với tôi ở quân trú ngụ, trước bạn nhiệm làm Giáo Sĩ trong Khoa Đồi, rồi cũng là người sắp xếp cho cùng phòng với tôi tại khu Chợ Xá Sĩ Quan! Suốt một tuần liền anh ấy một ngày triền miên. Hỏi lý do thì khai ra rằng “vì nhà cô bạn ở Sài Gòn”. Tôi hỏi: “Thầy người nhau nhiệm không?” Đáp: “Tôi thì tôi thì người nhau làm! Trước sau gì cũng là bạn nhau!” Tôi nói: “À, thầy người nhau và gần bó với nhau cả đó rồi có một người thì ít ra cũng còn có lý!” Vậy thì nếu anh bạn cùng phòng có một người vì những người yêu thì riêng tôi là chỉ có sao cả, tôi vẫn người bình thường! Bây giờ nhìn lại thì tôi mới thấy ra là suốt một cuộc đời, dù trong hoàn cảnh nào đi nữa tôi cũng không biết người một người. Kể cũng lạ! Có đi là khi nào “trầm ngâm” hay “tĩnh lặng” thì tôi “trầm ngâm”, “tĩnh lặng”. Nhưng bình thường ra thì tính tôi thích trào lộng.

Một hôm như thế, tôi hỏi anh bạn cùng phòng: “Này! Cuộc sống của cô bạn của bạn như thế! Nhưng bạn có chung tình với cô ấy không?” Đáp: “Chung chung sao lại không chung?” Tôi hỏi: “Anh em đàn ông con trai với nhau tôi hỏi: Vậy bạn có bao giờ của bạn một thầy mình giao du thân một với một người con gái khác hay không?” Bấy giờ đến một anh ta trầm ngâm vài giây nhưng rồi gật gù, trả lời: “Cũng có!” Tôi nói: “Thì có khi nào của người rằng cô bạn mà của thầy người như đến một người hàng đêm thì có khi chính người đêm của một người cô ấy là một dung dăng dung dờ với một anh nào khác?” Anh bạn cùng phòng nhìn tôi dăm dăm, nói hớt hớt: “Như thế nào? Như thế nào? Rồi với nét mặt cau có: “Nhưng ông ăn nói cái kiểu này thì tôi là càng thêm thêm!” Tôi đâm chột dạ vì hình như mình có sự hiểu lầm gì đó cho nên với vàng trên anh bạn: “Vậy bạn là gì thuyết thôi của! Miền sau này người ta của bạn là người, còn học có một thầy ai khác thì tất nhiên của là mình của coi như không biết cho nó khác cái tâm thần!” Anh bạn lại càng cau có: “Đâu có người!”

Không đ y n a năm sau thì anh b n y đ c bi t phá t tr v Sài Gòn. Tôi đi du h c tr v n c vào năm 73, m t bu i chi u đi ngang khu B u Đ n Sài Gòn, th y có ai đ ng m t bên đ ng kêu tên mình i i. Hai bên cùng băng qua đ ng đ tay b t m t m ng v i nhau thì đ y không ai khác h n anh b n cùng phòng năm x a nh v a m i k . Ng i đi bên c nh anh y mà anh y gi i thi u là v thì cũng không ai khác h n cô gái m y năm x a khi n anh chàng m t ng tri n miên Dalat! Trông m t là tôi nh n ra li n, b i anh chàng kia đ hình cô nàng n i bàn ng đ u gi ng t i căn phòng c a khu C Xá Sĩ Quan đ c thân c a Tr ng Võ B Qu c gia khi x a!

Anh K S tên Đ c, ng i b n tôi v a k ̀ trên là ng i đ u tiên nghe bài “Tình khúc mùa Đông” qua ti ng đàn ghi-ta c a tôi ngày y. M t đêm, kho ng hai ba gi sáng tôi ch t th c gi c, y gi y k nh c ra, b t đèn lên đ vi t các n t nh c cho đ n gi a c a bài hát. Hình nh trong gi c ng thì tâm trí c a con ng i ta v n ti p t c làm vi c. Tr n ngày hôm sau, dù là đi đâu hay đang làm gì thì đ u óc tôi cũng c quanh qu n v i ph n i hát. Khuya đ n, tôi ng i chép i toàn b ̀ i hát nh trong ngày mình đã t m coi nh ̀ ng ý. Xong r i thì lôi đàn ra đàn t đ u đ n cu i đ coi xem i hát và giai đ u đi v i nhau ra sao. gi ng phía bên kia, anh b n cùng phòng n m nghi ng, m t tay ch ng c m, ng nghe. Nghe xong thì anh ta lò dò bu c đ n bên c nh tôi, c m b n nh c lên đ c i và yêu c u tôi đàn i cho anh ta nghe! Nghe xong anh ta k t lu n: “Th này thì ông i càng làm tôi nh cô b c a tôi thêm n a! chung phòng v i ông th t là tai h a!”

Cách đó ít ngày tôi gi i bài hát cho Mai H ng Sài Gòn. Mai H ng là ng i đ u tiên hát bài này trong ban nh c c a Nh t Tr ng bên Đ Quân Đ i. Sau Mai H ng thì đ n phiên Nh t Tr ng hát. Nh t Tr ng hát xong r i thì tìm ng i liên c v i tôi đ xin đ c xu t b n!

Ngày Nh t Tr ng lái chi c xe “Simca 1000” đ n t n nhà tôi ngôi bi t th thu c khu Anh Phú, trên đ ng đi Th Đ c, đ giao t n tay cho tôi m y ch c b n đ c bi t, đ có đ u m c và ch ký c a tác gi , thì ít hôm sau tôi đã lên máy bay Boeing r i kh i n c, đi du h c. Ng i v c a tôi lúc y, và c cho đến bây gi , là nhân v t n trong bài “Tình khúc mùa Đông”.

Thanh Trang
Nam Cali, mùa Đông 2008

